

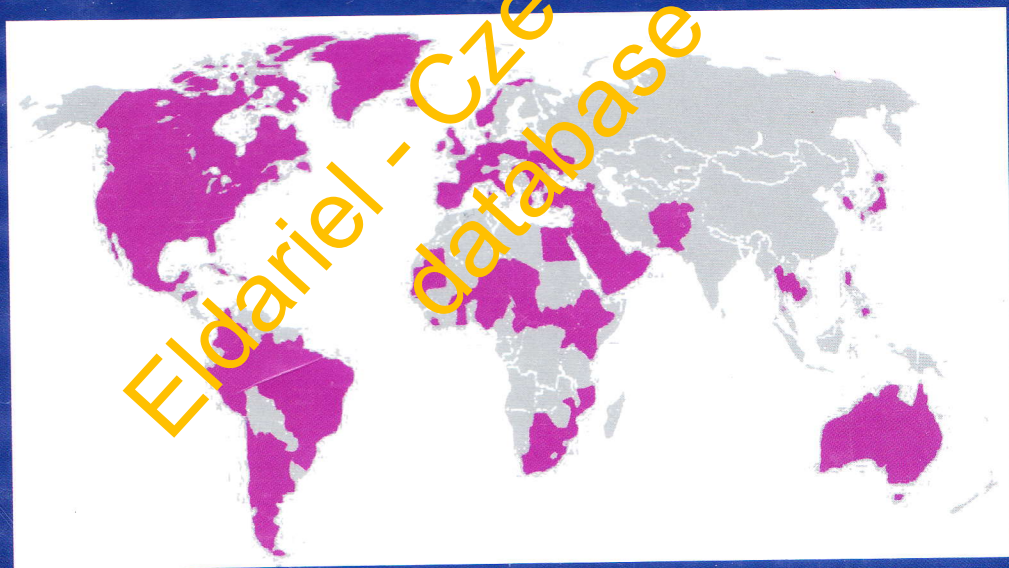
Utajované dejiny USA

Karlheinz Deschner

SKURVENÁ AMERIKA

Nekonečné americké pokrytectvo
Vyvraždenie indiánov
Najhanebnejšie zmluvy sveta
Od vojny k vojne – nešťítia sa ničoho
Politické vraždy na objednávku
Kto zavraždil Kennedyho?
Ako si Wall Street kúpil Hitlera
Prečo budú Rusi vždy nepriateľmi?
Na každej vojne zarobili
Prečo každá kríza začína v USA
Kórea, Vietnam, Irak, je Európa na rade?

Vojenská prítomnosť USA vo svete

www.ekokonzult.com
ISBN 978-80-8079-241-1

9 788080 792411

UTAJOVANÉ DEJINY USA

Karlheinz Deschner

SKURVENÁ AMERIKA

Vydalo Vydavateľstvo Eko-konzult
v roku 2011

Počet strán: 296

Sadoba: DIO.sk, superreality.sk

Tlač: Kasico, Bratislava

ISBN 978-80-8079-241-1

Obsah

Predhovor	3
ÚVOD	7
Jedinečný národ	7
Žiadne vojny, len policajná akcia	8
„...najbezzákonnejší ľud sveta“	9
„...pokrytectvo tam musí byť domovom“	11
God's own country	13
I. KAPITOLA	17
Červení diabli a bieli svätí	17
Čo hovoria Montaigne, Samuel Hearne a ďalší vedci o indiánoch	17
Za čo vďačia belosi indiánom a indiáni belochom	19
Farár kúpil Manhattan za 24 dolárov	20
Páni z Nemaníc, odvážlivci, hazardéri	21
Puritáni pristávajú	22
Zakladateľská legenda	23
Intolerancia, prudéria a pokrytectvo	25
Handel, Bach a Kentucká dvojka	27
Ciachy na dlaniach, odrezávanie uší	29
Historiografia – ako v réžii Hollywoodu	30
„Právo pušky“	31
II. KAPITOLA	35
Predvoj civilizácie alebo „Root of the Indians“	35
Vyhubenie Powhattanov a Pequotov	36
Pán generálny riaditeľ Krieff sníva o totálnej vojne	37
Každý mysliteľný ľud	38
O „era of good feelings“ a o období temna	40
III. KAPITOLA	42
Genocída indiánov v 18. a 19. storočí	42
Španielska a britská metóda	43
»Praying Indians«	44
Najhanebnejšie zmluvy sveta	45
„Pane, audiencia skončila!“	46
„...a štvat ich ako divú zver“	48
Koniec: vojna proti Čejenom, Siouxiom a Apačom	50
„Žiadne rezervácie pre špinavých divochov“	52
IV. KAPITOLA	54
Vznik USA	54
Nové Anglicko prichádza	54
Povstanie kramárov	55

Bostonský masaker a pitie čaju alebo urážka najsvätejšieho	56
Revolučná vojna v prospech bohatých	58
Rozchod s materskou krajinou	60
Vďaka otčiny	63
Americká ústava – štátny prevrat horných vrstiev	64
O práve menšiny nad väčšinou	66
Ich prvý prezident	67
 V. KAPITOLA	70
Od vojny k vojne	70
Druhý a tretí prezident	70
Druhá vojna za nezávislosť (1812–1814)	71
Od Monroea po Jacksona	72
Ukradli Texas	75
Ukradli Mexiko	77
„Zvláštne zriadenie“ alebo Boží dar	79
Otroctvo a Biblia	81
Ako každé iné zviera	83
„Beechers’s Bibles“ a cesta k občianskej vojne	84
 VI. KAPITOLA	87
Občianska vojna (1861–1865)	87
Legenda o Lincolnovi	88
Bez výčitiek svedomia	89
Oslobodenie otrokov	91
Starostlivosť o duše vojakov alebo „ži blažene!“	93
Prvá „moderná“ vojna	95
„Boží nástroj spravodlivosti“	98
„Znovuzrodenie slobody“ – a čo to bolo	100
Kto zavraždil Lincoln?	101
 VII. KAPITOLA	105
Krvavá práca a krvavé peniaze	105
Yankeeský duch a lúpežní baróni	105
Ako vytvárajú svoje peniaze?	107
Skromní sú len naničhodníci	109
Najkrvavejšie dejiny práce na svete	111
 VIII. KAPITOLA	114
Zásahy a útoky v Latinskej Amerike okolo roku 1900	114
Imperializmus ako pekuniárna povinnosť	114
„Dodajte obrazový materiál a ja dodám vojnu“	115
„Kristus zomrel aj za nich“	118
Nešťatia sa ničoho	120
Krvácajúce, biedne Mexiko	121
Pomocou dolárov a granátov	123
Kolumbia a Panamský prieplav	126

IX. KAPITOLA	129
Veľký víťaz vojny (1914–1918)	129
„... Boom nezvyklých rozmerov“	129
Zamatové labky Woodrowa Wilsona	131
„S nemeckým národom nemáme žiadne spory“	134
Vojnové štvanie a hon na čarodejnice v krajine slobody	136
„Zimmermannova nóta“	138
Newyorská banka Kuhn, Loeb & Co.	139
Bernard M. Baruch, vedúci War Industry Board	141
USA financujú ruskú revolúciu	142
Horúca vojna proti mladému Sovietskemu zväzu	143
Až USA zrazili roku 1918 Nemecko do kolien	145
„Sláva spravodlivému Wilsonovi!“	147
X. KAPITOLA	152
Od Wilsona po Roosevelta alebo od 1. k 2. svetovej vojne	152
»The Roaring Twenties«	152
W. G. Harding alebo »Back to normalcy«	155
Coolidge alebo „puritáni v Babylone“	157
USA sa podieľajú na výstavbe Sovietskeho zväzu	159
Najväčší finančný debakel v amerických dejinách	161
Dojemná starostlivosť Ameriky o Nemecko	165
Wall Street kupuje Hitlera	167
John Foster Dulles – miliarda dolárov pre „vodcu“	173
XI. KAPITOLA	175
Rovnaká hra v druhej svetovej vojne	175
„Červený“ v Bielom dome	175
F. D. Roosevelt predstiera neutralitu	177
...a provokuje Nemecko	180
...a provokuje Japonsko	182
Obet prezidenta	184
Na posiedke so Stalinom	186
Teherán alebo zabíť čo najviac Nemcov	190
Jalta a trochu falšovania dokumentov	193
Masový vrah Truman	195
„Kolko Japončikov sme zabili?“	199
Výnosné, veľmi výnosné	201
XII. KAPITOLA	204
Studená vojna a horúce obchody	204
Rusi nech „idú do čerta“...	204
...a celý svet prevezme americký systém	206
Špeciálna šálka čaju	209
Marshallov plán alebo umenie obdarovať sám seba	211
Priania fabrikantov a Trumanova doktrína	214
Avšak Rusi museli byť vždy tí zlí	217

XIII. KAPITOLA	221
Od Kórey po Vietnam	221
Kórejská vojna	221
...taká malá konjunktúra	223
„I like Ike!“	225
S Johnom Fosterom Dullesom na pokraji vojny	227
Oportunista Adenauer využíva americkú reklamnú agentúru	231
Krach vrcholnej konferencie	234
Vojensko-priemyselný komplex	237
Kennedy alebo „hlas trúbky“	240
Katastrofa v Zátoke svíň	245
Veľká kubánska a malá berlínska kríza	248
...ako Abraham Lincoln	250
 XIV. KAPITOLA	 254
Od vietnamskej vojny po vojnu v Perzskom zálive	254
Lyndon B. Johnson alebo „Boh nám žehnaj!“	255
Mafioso Nixon?	258
Obhajca ľudských práv	261
Nemecký prínos k vietnamskej vojne	265
Nixonov koniec, Ford a CIA	267
Prezident Carter	271
Hollywoodsky prezident	272
„Senátor, ľudská rasa je veľmi pružná...“	275
So CIA a mafiou	278
Ostatné výkony	280
Konkurzný správca	282
Takzvaná vojna v Zálive	284
 Poznámka na záver	 287
O autorovi	288
Povedali o autorovi	291

O autorovi

Keby túto knihu napísal dnes nejaký náš spisovateľ, tak by ho kritika a novinári určite označili za nebezpečného konšpirátora, ruského agenta, alebo prokremelského trotla, ap. Žiaľ, o autorovi tejto knihy sa to pri akejkoľvek snahe nedá povedať. Autor mal dôkladné humanitné, klasické, kresťanské vzdelanie, a ani Rusov a ani komunistov, proti ktorým bojoval v 2. svetovej vojne nemal rád. Mal rád pravdu, holú pravdu, nech bola akokoľvek nepríjemná. A tak zasvätil svoj život kritike sfalšovanej a zatajovanej histórie, ale i pokryteckých a nespravodlivých spoločenských pomerov.

Predstavme si teda bližšie autora tejto knihy. Karlheinz Deschner sa narodil 23. mája 1924 v Bambergu a zomrel 8.4.2014 v Hassfurte v Nemecku. Jeho otec bol lesník a chovateľ rýb, katolíckeho náboženského vyznania a matka zas luteránka, ktorá neskôr prestúpila na katolícku vieru. Karlheinz bol najstarší z troch detí a ako bolo v tom čase zvykom, jeho výchova bola pod silným náboženským vplyvom. Hneď po skončení základnej školy ho rodičia zapísali do františkánskeho seminára v Dettelbachu na Rýne, kde bol ubytovaný spočiatku u svojho krstného otca Leopolda Baumanna, ktorý zastával okrem iného aj funkciu cirkevného poradcu (1929–1933), neskôr vo františkánskom kláštore. V rokoch 1934 až 1942 navštevoval gymnázium a býval v karmelitánskom internáte. Táto jeho predmaturitná výchova, t.j. stále pod dozorom náboženských inštitúcií, zaiste prispela k tomu, že mal možnosť dôverne vidieť a pochopiť rôzne cirkevné veci, ako „vnútorný pozorovateľ“. Zmaturoval v roku 1942. Hneď po maturite nastúpil na vojenskú službu, ktorú vykonával až do kapitulácie v 1945. Bol niekoľkokrát ranený.

Až po skončení vojny si mohol Karlheinz Deschner doplniť svoje vzdelanie vysokoškolským štúdiom. Bolo to na univerzite v Mníchove, neskôr na Filozoficko-teologickej vysokej škole v Bambergu, kde absolvoval prednášky z práva, teológie, filozofie a psychológie. V rokoch 1947 až 1951 študoval na univerzite vo Wurzburgu súčasnú nemeckú literatúru, filozofiu a dejiny a v roku 1951 získal titul doktora. Bol ženatý a mal tri deti. Bol dôsledný a presvedčený humanista a vegetarián.

Prvé svoje knižné dielo vydal pomerne neskoro ako 32 ročný. Bol to román *Die Nacht steht um mein Haus* a vyvolal tým hneď značný ohlas. Literárne dielo autora je pomerne bohaté a aj pestré: publikoval nielen romány, literárne kritiky, ale aj eseje a aforizmy. Najvýraznejšiu

zložku jeho tvorby však predstavujú diela kritizujúce dejiny kresťanskej cirkvi. Ide o desiatky rozsahom menších ale argumentačne silných publikácií. Aj jeho prednášková činnosť bola bohatá a hlavne provokatívna jeho osobitnými kritickými názormi voči „nedotknuteľnosti“ náboženstva. Mal vyše 2 000 verejných prednášok. Jeho smelá kritika náboženstva z pohľadu náboženských organizácií neostala bez odozvy, a to nie len literárnej, ale aj právnej. V roku 1971 ho v Norimbergu dokonca zažalovali za „urážanie náboženstva“. Jeho dôkazový materiál predložený súdu bol však taký nezvratný, že súd žalobu zamietol a oponenti tým boli (aspoň čiastočne) umlčaní. To všetko vyvolalo aj značný spoločenský ohlas a bohaté odborné ale i občianske diskusie.

Jeho najrozsiahlejšie a najnáročnejšie dielo, dalo by sa povedať, že celoživotné, je *Kriminálna história kresťanstva*. Je to dielo, ktoré nemá v svetovej literatúre obdobu. Pôvodne bolo vydaných 8 zväzkov a neskôr autor dokončoval materiál a ukoľčil dielo desiatimi zväzkami. Na tomto diele pracoval Deschner sústavne už od roku 1970. Bolo to vyše 40 rokov usilovného a vyčerpávajúceho štúdia historických cirkevných materiálov.

Je pochopiteľné, že v súčasnej dobe sa sotva náde sponzor udeľujúci granty na podobné diela, pretože autor odkázaný zväčša na pomoc hŕstky priateľov, ktorí mali pochopenie pre dielo takéhoto historického významu a dlhodobo ho podporovali.

Dočkal sa však aj spoločenského uznania a viacerých ocenení: z titulu „literárneho diela potierajúceho ignorantstvo“ mu bola udelená cena Arna Schmidta v roku 1988, v júni 1993 Buchnerova cena a hneď nato v júli 1993 bol ocenený Medzinárodnou humanistickou cenou (túto dostal po ocenení Andreja Sacharova a Alexandra Dubčeka). Na jeseň roku 2001 mu bola udelená cena Erwina Fischera. V novembri 2001 získal cenu Ludwiga Feuerbacha. Začiatkom roku 2007 bol Karlheinz Deschner v Miláne vyznamenaný literárnou cenou Premio letterario Giordano Bruno. Karlheinz Deschner bol menovaný za člena Srbskej akadémie vied a umení v odbore historických vied (2006), je to česť, o ktorú sa delí s takými osobnosťami, ako je napríklad Noam Chomsky a ďalší. Neskôr, až do svojej smrti v r. 2014 dostal ešte niekoľko ďalších ocenení.

Jeho diela vyšli len v nemčine, ale niektoré sú preložené aj do angličtiny, španielčiny, taliančiny, češtiny, poľštiny, a teraz už aj do slovenčiny. Internetové stránky približujúce jeho dielo sa objavili aj v Dánsku, Japonsku, Holandsku a Švajčiarsku.

Popri už spomínanom „celoživotnom“ diele autora *Kriminálnej histórie kresťanstva* treba spomenúť aspoň tie najvýznamnejšie. Celkový počet jeho knižných publikácií je totiž vyše päťdesiat. Snáď najznámej-

šie z nich sú: *Cirkev a fašizmus*, *Moloch – Kritika dejín USA*, *Noc obklopuje môj dom*, *Florencia bez slnka*, *Básnici a tvorcovia peny*, *Z dutých hláv sú bubny dobré*, *Spomienky na Hansa Wollschlägera* (nemecký autor a prekladateľ, Deschnerov blízky), *Konštantín Veľký* – úvodná kniha k výstave, v ktorej Deschner charakterizuje tohto „uctievaného svätca“ ako pôvodcu temnoty a despotu, ktorý nepriaznivo ovplyvnil celý ďalší vývoj dejín, atď. Napísal a vydal aj niekoľko zbierok aforizmov. Viaceré jeho kritické práce vyšli v brožovanej podobe a a vo vysokých nákladoch.

Jeho dielo *Kriminalgeschichte des Christentums* bolo uvedené najprv na trh vo forme CD-ROMu, knižne až neskôr. Tento CD-ROM obsahuje asi 6 000 strán knihy. Bližšie informácie možno nájsť na internetovej stránke „Digitálnej bibliotéky“ – www.digitale-bibliothek.de

Osobitnú zmienku by si pochopiteľne zaslúžila kniha *Moloch – Kritika dejín USA*, ale keďže ju práve držíte v rukách, môžete si svoj názor vytvoriť sami. Isté ale je, že napísať a zverejniť takúto knihu v dnešnom svete si skutočne vyžaduje veľkú statočnosť a odvahu autora.

Ale nielen autor kritizoval spoločenské pomery, politiku a cirkev, ale aj on bol silne a často kritizovaný. Bodať by nie, kto by sa beztreštno odvážil postaviť zoči voči takej mafiinérii moci a peňazí, akou je cirkev?

No treba spomenúť aj knihy, ktoré neapísal Deschner, ale boli napísané o ňom. Medzi ne patria knihy z pera Hermanna Gieselbuscha a Michaela Schmidta-Salomona. Vysvetlenie vyvoláva pohoršenie... Život-práca – dielo Karlheinz Deschnera (v nemeckom origináli vyšla pod názvom *Aufklärung ist Argernis... Karlheinz Deschner: Leben – Werk – Wirkung*). Táto 350-stranová kniha obsahuje aj bohaté ilustrácie.

Autor Karlheinz Deschner patril k tej generácii nemeckých intelektuálov, ktorí na vlastnej koži pocítili hrôzy vojny, preto bol jej dôsledným odporcom a mal silu a odvahu sa angažovať proti nespravodlivosti, klamstvám, novému vyzbrojovaniu a akémukoľvek násiliu a vraždeniu ľudí, kdekoľvek na svete. Jeho morálny a intelektuálny odkaz preto bude žiť v srdciach všetkých bojovníkov za pravdu a mier.

Prof. MUDr. Alexander Reháč, DRSc.

Takzvaná vojna v Zálive

Aký dôvod mal konkurzný správca na vojnu? Najdôležitejším dôvodom bola zrejme jeho púť na pokraji konkurzu, či štátneho bankrotu, teda priepasti oveľa hlbšej ako dávali tušiť predchádzajúce náznaky. Vylepšil si vojnou aj osobný politický deficit. Toto zlepšenie však nemalo dlhé trvanie a z tohto uhla pohľadu začala vojna príliš skoro. Pri bližšom pohľade mal byť zrejme konflikt medzi Východom a Západom nahradený konfliktom medzi Severom a Juhom a mal zrejme tiež byť vytvorený akýsi precedens pre zásahy NATO mimo oblasť paktu.

Aj keď to znie absurdne, okrajovo mohol prezidentovi tiež nasadiť do hlavy svoje táraniny o apokalyptickom Armaggedone Bushov dlhoročný priateľ, biblický apoštol Billy Graham – bol toho schopný. Až koncom novembra zaplietol Bush do debaty nový motív, údajný atómový výskum Saddáma Husajna. **Propaganda pracovala napno.**

Saddám Husajn, iracký prezident, bol samozrejme silne podceňovaný ako „revolverový hrdina“, bol groteskne vykresľovaný vďaka prirovnaniu k akémusi „frankensteinskému morštru“, atď. Iste bol celkom oprávnené označovaný za vraha, avšak bolo prehnané, keď ho mnohí neznali a oportunisti porovnávali k Hitlerovi a Stalinovi (Bulloch / Morris). (Keby to tak bolo, prečo by ho nechali žiť, po takých nákladoch? – Odpoveď je naporúdzi, aby s ním mohli znovu bojovať).

Ako to všetko bolo?

Isté je, že jeden prezident prerabatil druhého, a to takým lacným spôsobom, že by človek mohol skôr považovať Saddáma Husajna za hlupáka než podvodníka. Týždeň pred irackým útokom, 25. júla 1990, nechali USA listmi svojej veľvyslankyne, April Glaspieovej, Iráčana učičikať. Doslova povedala, podľa ABC News a New York Times:

„Pán prezident, chcem Vás nielen uistiť, že si prezident Bush želá lepšie a oveľa hlbšie vzťahy s Irakom, ale chce tiež, aby Irak prispel k mieru a blahobytu na Blízkom východe. Prezident Bush je inteligentný muž. Nevyhlási žiadnu hospodársku vojnu proti Iraku.“

A o pohraničnom konflikte medzi Kuvajtom a Irakom (ktorý Kuvajt nikdy neuznával ako štát, a teda ani jeho hranice) povedala veľvyslankyňa opäť doslova, že **„táto otázka Ameriku nezaujíma. James Baker nariadil našim oficiálnym hovorcem, aby túto inštrukciu zdôrazňovali.“**

Takto upokojený napadol Saddám Husajn o týždeň neskôr Kuvajt. Prefíkaný Bush sa na 8 dní zahalil mlčaním. Potom žiadal bezpodmienečný odchod. Na to nasledovalo mnoho mierových snáh, návrhov sprostredkovania, dokonca aj od strán, kde by sa to neočakávalo, napríklad od pápeža.

USA si však konflikt želali.

Je to možné? USA? Spočiatku konflikt nechcel ani Kongres, nieto národ. Takže zase starý problém, ako ich presvedčiť?

Preto nastrojení Kuvajťania angažovali za 10 miliónov dolárov new-yorskú firmu *Hill & Knowlton*, najväčšiu americkú PR agentúru (jej viceprezident bol predtým vedúcim Bushovej kancelárie) a dali najprv zistiť, čo sa Američanom najviac hnuší. Bolo to vraždenie detí. Potom bolo angažované 15-ročné kuvajtské dievča, Nayirah, pričom delikátne na tom bolo, že to bola dcéra kuvajtského veľvyslanca v USA. Tá na vlastné oči videla ten des.

„Videla som irackých vojakov. Prišli do nemocnice a vyberali bábätká z inkubátorov. Inkubátory vzali so sebou a bábätká nechali zomrieť na studenej podlahe. Bolo to hrozné.“

Chirurg Dr. Issah Ibrahim potvrdzuje: „Najhroznejšie bolo bábätká pochovať. Ja sám som pochoval 40 novorodencov vybra- tých z inkubátorov.“

Táto desivá „**inkubátorová story**“ s 312 mŕtvymi bábätkami, zrejme najhnusnejší čin Saddámovej sultatesky, šokovala a rozhorčila svet. Všetci, právnym výborom počínajúc a Amnesty International končiac, boli hlboko rozhorčení, znechutení, rozčúlení. Novorodenci boli vytiahnutí z inkubátorov a hodení na podlahu ako zápalky,“ informoval, premožený žiaľom, George Bush. A Nayirah, zrejme dobre vyškolená new-yorskou PR agentúrou, sa nechcela veď pustiť: „Bolo to hrozné. Musela som celý čas myslieť na svojho práve narodeného synovca, ktorý v tom čase bol možno tiež už mŕtv.“ **Ďalšie jedna obeť. – Takto sa to robí!**

Pod vplyvom tohto desu hlasovala o 2 dni neskôr Bezpečnostná rada OSN pre nasadenie vojenskej sily proti Iraku. Aj Kongres teraz už musel vidieť, že prišiel čas zadržať agresiu tohto nemilosrdného diktátora, ktorého jednotky napichujú tehotné ženy a vyhadzujú batolátá z inkubátorov.“ Tesnou väčšinou hlasuje za vojnu.

Celá vec sa neskôr prešetruje, zaoberá sa ňou *Svetová zdravotnícka organizácia* a *Amnesty International*, prebieha vyšetrovanie na mieste, rozhovory, zúčastnilo sa viac ako tucet lekárov – **a nič. Všetko to bolo bohapustá lož.** Ale účel sa dosiahol.

Špinavé? Bezcharakterné?

Potom, čo USA plne podporovali osemročnú irackú vojnu proti Iránu, všetkými možnými spôsobmi pomáhali Saddámovi Husajnovi a ignorovali jeho zločiny proti Kurdom, viedli teraz proti nemu vojnu. **Pritom v zásade nešlo o napadnutie Kuvajtu**, ako sa tvrdilo, ani nešlo o ostatné Saddámove zločiny. **Išlo o ropu a len o ropu**, o množstvo dodávok, o cenu, o proti iracké blokovanie úverov, pričom nové úvery boli závislé na privatizácii irackého ropného priemyslu. Išlo o USA dikto-

vaný globálny systém zásobovania energiami, a teda o to, podriadiť si tretí svet právom silnejšieho. Pán sveta nechcel tolerovať žiadne vybočenie Saddáma Husajna z úlohy sluhy. Pretože to znamenalo, povedané slovami Noarna Chomského, „*neuposlúchnutie rozkazov, a tak sa stal zločincom. Môžeš byť lump a vrah, to je úplne v poriadku, kým sa budeš držať svojich rozkazov.*“

Viete, že – Saddám Husajn už týždeň po svojom vpáde do Kuvajtu navrhol, že odíde?

Bush si však žiadny odchod neprial, chcel vojnu. Jasne povedal: „Nebudú žiadne rokovania,“ a tiež medzi augustom 1990 a polovicou januára (skoro 1/2 roka) systematicky sabotoval vážne myšlené návrhy na rokovania. Namiesto toho uviedol do pohybu obrovský expedičný zbor, snáď najväčší presun amerických jednotiek od 2. svetovej vojny, a v spojení s Veľkou Britániou a Izraelom zahajil „operáciu púštna búrka“ veľkoplošným bombardovaním, ktoré zničilo veľkú časť irackého priemyslu a infraštruktúry a pochovalo v piesku púšte aj Saddámove roľnícke jednotky, väčšinou šiitov a Kurdov. Uchránené však celkom zjavne zostali Saddámove elitné jednotky, tým sa, povedané slovami Chomského, „veľa nestalo, boli ponechané,“ ako povediame potom, pretože mohli byť neskôr potrebné, aby potlačili ľudové povstania.

USA viedli vojnu „tradične“ a bakteriologicky, pričom bakteriologický útok si zrejme vyžiadal viac obetí ako celá vojenská akcia. „Keď bolo po všetkom“, **zomrelo podľa odhadov 70 000 až 90 000 ľudí.** Existujú domnienky, že tento počet ešte porastie.

Vojna bola vedená pod totálnou cenzúrou, svetová verejnosť bola neustále klamaná, zaznievali zbožné frázy. A potom, čo prezident George Bush splnil svoj slub, že Saddáma Husajna kopne do riti (to kick his ass) a šiel pritom cez približne 150 000 mŕtvov, bol spektakulárne a brozivo, s konfetami a balónikmi, zinscenovaný „vítazný pochod hrdinov“ prenášaný do celého sveta. Bolo to o to potrebnéjšie, že sa u najväčšej svetovej mocnosti všetkých čias už dávno zahniezdila vojenská alebo vlastenecká trauma. Lebo napriek jej gigantickému prevahe sa väčšina vojnových akcií nestretla s úspechom – v Kórei sa nepodarilo zvíťaziť, v Laose, Vietname a Kambodži utrpela porážky. Nebolo teda nepresné, keď washingtonský „Institute for Foreign Policy Analysis“ označil americké vojenské dejiny posledných desaťročí za „dejiny neustálej profesionálnej neschopnosti“.

Zodpovedajú tomu stále jasnejšie aj ich hospodárske dejiny. Podľa odhadov odborníkov Yalskej univerzity by mohli v dohľadnej budúcnosti len japonské a nemecké firmy vlastniť viac ako tretinu amerického priemyslu. (Musíme proti tomu niečo predsa urobiť?)